

La trencadissa de Doña Violeta

La continuïtat d'Humberto Ortega com a ministre de defensa provoca la desunió de l'UNO i la negativa de la *contra* a deixar les armes.

Violeta Chamorro no va tenir ni vint-i-quatre hores de tranquil·litat. La cerimònia de traspàs de poders entre el govern sandinista i la coalició conservadora o, millor dit, les conseqüències d'aquesta cerimònia sembla que podrien haver tocat de mort o deixar fortament malmesa l'UNO. Aquesta primera crisi governamental de Violeta Chamorro s'ha desencadenat com a resultat dels pactes i acords entre la nova presidenta i els sandinistes i especialment pel manteniment d'Humberto Ortega al capdavant de l'exèrcit.

Pocs podien imaginar que l'estadi Rigoberto López Pérez, escenari de les passions beisbolístiques dels nicaragüencs, i el lloc per fer efectiu el relleu en el govern, acabaria sent l'escenari de la trencadissa de plats de l'UNO.

La caixa de trons va destacar-se la setmana passada i l'UNO ha quedat esquerpada greument, demostrant a les primeres de canvi el que tothom pensava, que era un exercici d'equilibrisse, potser capaç de guanyar unes eleccions però un instrument no vàlid per a governar. Les conseqüències són imprevisibles ja que la poca cohesió i la feblesa d'aquesta coalició pot frenar o, com a mínim alentir la pacificació de Nicaragua.

Malgrat que aquesta sacsejada política era esperada des de feia temps segons sembla, en vespres de la presa de possessió, el Consell Polític de l'UNO, dominat per partidaris del vice-president Virgilio Godoy, va deixar ben clar que no assumiria les conseqüèn-

cies que pogués portar la permanència d'Ortega. Especialment, la negativa dels *contras* a entregar les armes, Godoy i els seus seguidors van denunciar l'existència d'un acord secret pactat entre bastidors pels assessors de Violeta Chamorro, els quals van qualificar de tecnòcrates, i els sandinistes, en detriment de l'UNO. Aquest acord tindria, entre altres aspectes, el fet que el nou govern donava garanties per algunes de les conques fetes per determinats sectors socials com els cooperativistes o els milers de nous pobladors de Managua.

COHABITACIÓ DIFÍCIL

No hi ha dubte que Nicaragua ha iniciat un difícil període de cohabitació entre els nous dirigents civils i els dirigents sandinistes, que continuaran dirigint de fet l'estructura de l'aparell militar del país. La decisió de Chamorro de mantenir el general Humberto Ortega al capdavant de l'Exèrcit Popular Sandinista ha aixecat ja espurnes d'indignació dins de les seves pròpies files, malgrat que la decisió en principi sembla limitada a un temps concret fins que s'hagi desmobilitzat la *contra* i desarmat tots els civils.

¿Què passarà ara, després de la negativa de la *contra* de depositar les armes mentre Ortega estigui al capdavant de l'exèrcit? ¿Com governarà Violeta Chamorro quan la coalició que li dona suport es desfà com un castell de sorra? Aquestes preguntes avui per avui no tenen resposta.

L'únic que se sap segur és

que la *contra* no està disposada a entregar les armes. L'anunci va ser fet públic pel màxim dirigent dels rebels, el conegut comandant Franklin, Israel Galeano. De fet, tothom coincideix a afirmar que és molt difícil que els 10.000 *contras* que hi ha al país entreguin totes les armes abans del dia 10 de juny si per aquesta data Ortega encara continua de màxim responsable militar del país. De moment, no s'intueix una solució immediata a aquest problema. Els sandinistes ha deixat ben clar que Humberto no marxarà, ni es reduirà substancialment l'exèrcit fins que quedin armes en les mans de la *contra*.

VIRTUTS I MISÈRIES DE L'UNO

L'UNO va nàixer amb un objectiu molt clar, potser l'únic, desbancar els sandinistes del poder. Per aconseguir aquest objectiu valia qualsevol cosa i per això, com que el Front Sandinista era i és la formació política més gran i important de Nicaragua, feia falta agrupar esforços. L'UNO apareix com una heterogènia coalició de partits que agrupa ex-membres del directori de la *contra*, Alfonso Robelo, Alfredo César i Azuzena Ferrey, partits de dreta no parlamentària, partits de dreta amb representació parlamentària com el Partit Liberal Independent (PLI) de Virgilio Godoy, partits d'esquerra amb presència a l'Assemblea Nacional, el Partit Comunista i el Partit Socialista i rellevants personalitats independents com era

el cas de Violeta Chamorro.

Amb els seus defectes i virtuts l'UNO va convertir-se, malgrat els resultats contraris dels sondejos d'opinió, en la gran esperança blanca dels sectors conservadors de Nicaragua i dels Estats Units per posar fi al govern sandinista.

LES NOVES RELACIONS

Hores abans que Violeta Chamorro es convertís en la nova presidenta de Nicaragua, el govern nord-americà va anunciar l'aixecament de les sancions econòmiques i comercials que hi havia sobre aquest país centramericà. L'encarregat de trametre aquests nou *status quo* va ser el vice-president nord-americà Dan Quayle, que representava el govern de Washington en els actes de transmissió de poders. Segons sembla, Quayle va fer un apart amb Doña Violeta i la va informar de la decisió de l'administració nord-americana de contribuir a la reconstrucció de l'economia nicaragüenca després de deu anys d'obstinada pressió sobre el govern sandinista de Daniel Ortega.

El vice-president nord-americà era portador d'una modesta quantitat d'ajuda mèdica de 2'6 milions de dòlars i d'altres mesures, però no portava cap dels 300 milions de dòlars d'ajuda que els Estats Units esperaven entregar al govern de Violeta Chamorro el dia de la seva presa de possessió.

L'ajuda nord-americana es troba en ple tràmit per part del Congrés dels Estats Units i dimarts passat el comitè d'assign-

L'absoluta pobresa afecta el 60% de la població.

nacions del Senat va aprovar la concessió d'aquestes recursos. El ple del Senat va aprovar també la suspensió de les sancions comercials imposades a Nicaragua l'any 1984 per l'anterior ocupant de la Casa Blanca, Ronald Reagan.

Per acabar d'arrodonir el canvi d'actitud del govern nord-americà, el portaveu de

la Casa Blanca, Marlin Fitzwater, va anunciar també el restabliment de la quota de sucre a Nicaragua, la supressió de la categoria de nació marxista-leninista que va atribuir-se al règim sandinista i la incorporació d'aquest país a la llista de nacions beneficiades de les activitats del Banc d'Importacions i Exportacions

dels Estats Units (Eximbank).

La suspensió de les sancions econòmiques implica també que Nicaragua podrà restablir les exportacions de carn de boví, peix i d'altres productes agrícoles com la fibra de cotó, que van estar durant més d'un lustre apartats dels mercats nord-americans.

Per a Nicaragua s'obre ara

un període ple d'incerteses, malgrat que arribi l'ajuda econòmica dels Estats Units. El lema electoral de la coalició UNO durant les eleccions nicaragüenques del passat mes de febrer era "l'UNO sí que pot canviar les coses", el que potser falta saber és fins quan.

Josep Morell